

ANDRÁS + KERESZT

a Tihanyi Római Katolikus Egyházközség Lapja

IX. ÉVFOLYAM 1. SZÁM

2012. VIRÁGVASÁRNAP

VIRÁGVASÁRNAP

Azon a napon virágzott a Föld!
Pálma nőtt a tövis helyében,
amikor annyi kiáltás hangzott:
„Áldott, Aki jön az Úr nevében!”

Ó, az a nap nem tartott sokáig,
este lett, s elmúlt a többi között,
bár összeértek a keresztutak,
s az örök győzött az idő fölött;

de akkor ott, a virágos lejtőn,
ahová a kis szamár lépett,
még nem tudta más, csak az Úr
tudta!

A szívek lángja ellobbant, kiégett!

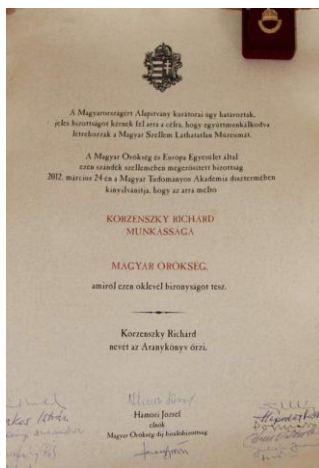
A földi út kezdete és vége
átvelt a virágvasárnapon,
hogy a halálon győzzön az élet
a dicsőséges húsvét hajnalon.

Lukátsi Vilma

„A Magyarországért Alapítvány kurátorai úgy határoztak, jeles bizottságot kérnek fel arra a célra, hogy együttműködve létrehozzák a Magyar Szellem Láthatatlan Múzeumát! A Magyar Örökség és Európa Egyesület által ezen szándék szellemében megerősített bizottság 2012. március 24-én a Magyar Tudományos Akadémia dísztermében kinyilvánítja, hogy az arra méltó **KORZENSZKY RICHÁRD MUNKÁSSÁGA MAGYAR ÖRÖKSÉG**, amiről ezen oklevél bizonyosságot tesz! Korzenszky Richárd nevét az Aranykönyv őrzi!”

Egyházközségünk nevében gratulálunk Richárd atyának!

Csak néz rád könnye nagyítóüvegén át.
Te vagy az ok.

A mindenható a rajtakapott.

Ahogy a fájdalom, a könnye, úgy nősz te

Mindent eltakarva előle.

Nagyobb vagy, mint a fák,

Nagyobb vagy, mint a csillag miriád.

Te vagy a teremtett s a termő világ.

Vádjával úgy imád.

/Illyés Gyula: Megbántott gyermek/

Bevallom, nagyon nehezen kezdek bele ennek a témának a feldolgozásába. Magam is botladozó, esendő és tanuló szülő vagyok. Látom mennyi hibát, vétkeket követek el a gyermekeim ellen, és egyre többet nézek el szüleimnek, az ellenem elkövetet hibáért. Azt gondolom, ez a téma mindenkit mélyen érint. Mindenki hordoz sebeket, amelyeket a szüleitől kapott, és mindannyian érezzük, mennyiszer követünk el hibákat a gyerekeinkkel szemben.

>> folytatás a 2. oldalon >>

„Mi pedig dicsekedjünk Urunk Jézus keresztjével...” (Gal 6,14)

Egyre kényelmesebbé váló világunkban fölöslegesnek, sőt botránkoztatónak tartjuk a keresztet. Szívesen hordjuk esetleg ékszerként, egyesek talán valamilyen belső tiltakozás jeleként, - de a keresztnek, a megfeszítettnek gondolata botránkoztató, nehezen vállalunk közösséget vele.

Teljesítményeket csodáló világunkban egyre passzívabbakká válunk. Megcsodáljuk mások teljesítményét, de magunk fölöslegesnek, talán nem is ritkán értelmetlennek tartunk minden erőfeszítést. Nem vállalunk közösséget azokkal, akik a szürkeségbe, a tétlen tengődésbe nem tudnak, és nem akarnak belenyugodni.

Jövő után sóvárgó világunkban egyre inkább csak a jelennek, a mostani pillanatnak élünk. Mintha kiveszőben lenne a felelősségtudat azoknak sorsáért, életéért, akik majd utánunk jönnek. Vannak-e egyáltalán értékek a közvélemény előtt, amelyek túlmutatnak a pillanatok egyszeriségén? Egyre inkább bizonytalanná váló világunkban mindjobban érezhető valamiféle üresség, valamiféle nyomasztó hiány.

Urunk, Jézus Krisztus keresztje legyen a mi dicsekvésünk, figyelmeztet Szent Pál. Ma is. Nekünk is.

A vállalás jele: a megtöretésé, értünk és mindenkiért. Nem a lemondásnak a jele, hanem a tudatos áldozatvállalásé. Az egybekapcsolásnak a jele: a múltó pillanatot és az örökkévalóságot egybekapcsoló teljesítményé. A felelősségvállalásnak, az odaadásnak, az értelmes életnek sokakat botránkoztató jele.

Jézus halálára emlékezve, a megváltás ünnepére készülve nézzünk a keresztre. A keresztre, amely átöleli a világot és összekapcsolja az eget és a földet. Amely - mint az új "élet fája", az Isten irántunk való jóságából beleplántáltatott a Golgotán ebbe a földbe. A mi földünkbe. A kereszt, amelyet vállalunk kell, ha értelmes életet akarunk. Egészen vállalunk kell. Nem csak a világot átölelő, kitáruló, vízszintes ágát. Ez még kevés. Az ég és föld között kifeszülő függőleges ágát is. Tekintsünk végig rajta csendben, s mondjuk ki némán: Igen!

Korzenszky Richárd OSB

Csak néz rád, könnye nagyítóüvegén.....

>> folytatás az 1. oldalról >>

A mai pszichológia, pszichiátria egyre nagyobb jelentőséget tulajdonít a gyermekkorban. A korai években átélt események komoly hatással vannak a felnőttkorra. Különböző módszerekkel próbálják felszínre hozni ezeket a problémákat, régmúlt történeteket. Vajon hány ilyen seb dolgozik még mindig bennünk? Hány olyan eltemetett, elfelejtett történet kering bennünk, amik meghatározzák most felnőtt korban a viselkedésünket? Ki-ki maga tud válaszolni a kérdésre. *Az azonban nagyon érdekes vajon ezek a sebeink mennyire okoznak fájdalmat a gyermekeinknek is? Mennyire tudunk túllépni saját múltunkon, mennyire tudunk tiszta lappal a gyermekeink felé fordulni?* Vajon hány sebet osztunk mi is nap, mint nap a gyermekeinknek? Hogyan figyelhetünk fel ezekre? Tudunk-e változtatni, fordítani ezeken?

Azt gondolom, a legtöbb szülő próbálja a legjobbat adni a saját gyerekének. Mégsem hiszem, hogy van olyan anya, vagy apa, aki mindent jól csinál, és alapvetően nem vét a saját fiával, lányával szemben. *Ha őszinték akarunk lenni, be kell vallanunk: sokszor vétkezünk a gyerekeinkkel szemben.* De vajon mit tehetünk? Egyáltalán felismerjük-e ezeket a hibáinkat? (Akár évekkkel később.) Jóvá tudjuk-e tenni? Egyik tanárom a teológián egyszer azt mondta nekünk: akkor fogunk elgondolkodni az *áteredő bűn értelmén*, amikor gyerekeink lesznek; és akkor fogunk leborulni a megváltás ténye előtt, amikor magunkba szállunk, és ráébredünk saját gyermekeink ellen elkövetett bűneinkre. Nagyon sokszor eszembe jutnak szavai. *Minden jó szándékom, szeretetem, igyekezetem ellenére bűnös sebzett ember vagyok. Gyermekeimnek szeretném adni minden szeretetemet, törődésemet, mégis maradandó mély sebeket osztogatok.* Miért bízta mégis rám-ránk Isten a gyerekeket? Mert őértük is meghalt Jézus a kereszten és halálával őket is, minket is megváltott, hogy többé ne csak a bűn, a sebek kilátástalan forgatagában éljünk, hanem tudjuk: mindenkinek van lehetősége az újrakezdesre. Van értelme a megújult - botlásokkal teli - életnek, mióta Jézus megváltott minket! Hatalmas és felfoghatatlan dolgok ezek! Talán innen nézve mégis van értelme gyermekeket vállalni és nevelni. A világ bűnei a szüleim és a saját bűneim ellenére is!

Hittanórán történt

Minden hittanórán beszélgetünk az elmúlt vasárnap eseményeiről. Nagy örömmre a hittanosok több mint fele eljut szentmisére, Tihanyban és környékén. Ezek a gyerekek – értelmi szintjük szerint – örömmel számolnak be arról, hogy mit láttak, hallottak, tettek a templomban. Ki-ki szüleivel, mások a nagymamával jutottak el. Sajnálom azokat, akik hallva társaik boldog beszámolóit, sokszor mondják el: „Mi nem érünk rá, mert akkor főzünk, akkor dolgozunk. Mi akkor szoktunk bevásárolni. Én szeretnék elmenni, de nincs, aki elvigyen.” Valóban nincs vasárnap délelőtt másfél óra a közös szentmise látogatásra?!

Boksay Györgyné Éva néni

Böjte Csaba egyik mondata nagyon megrázott: „Jó látni a gyermekek szívében azt a nagy szeretetet, tüzet, melyet a szülők hibáinak a tengere sem tud eloltani!” Sok mindent megtapasztalunk gyermekeink bizalma és szeretete miatt. Általuk jobban megismerhetjük magunkat, őszinte szeretetükből megtanulhatjuk a kiengesztelődést. (A bocsánatkérés művészetét!) Ahogy nőnek, mi is fejlődhetünk a szeretet útján.

Kívánom mindannyiunknak, hogy ebben a nagybőjtben ráismerjünk hibáinkra, sebeinkre, és bűneinket, sebzettségünket Isten megváltó, megbocsátó szeretetére tudjuk bízni, ahogy gyermekeink életét is!

Cs. T. Hanna

Az egyházközségi hozzájárulásról dióhéjban

A köznyelv egyszerűen csak egyházi adónak ismeri. Mi itt Tihanyban csak a háború után fizettük először, lássuk tehát, hogyan is kezdődött...

András királyunk Szent Benedek Rendjére bízta a családi temetkezőhelynek szánt tihanyi monostort, amely, mint tudjuk, néhány rövidebb-hosszabb időszak kivételével mindmáig úgy áll fenn, ahogy azt az alapító kívánta. A király birtokot is adományozott a monostor és a templom fenntartására. Az apátság hosszú történelme folyamán úgy alakult, hogy akik Tihanyban a faluban éltek, de már nem a birtok népéhez tartoztak, ugyanúgy eljárak a kolostor templomába, mint azok, akik az apátság fennhatósága alatt éltek. Még a vasárnapi perselyezés sem volt szokásban. Több száz esztendeig éltek így együtt Szent Benedek Rendjének fiai és a tihanyi egyházközség.

– **Mikor változott meg ez a rendszer? – kérdeztem Horváth Imrénét, aki egyike azoknak, akik még emlékeznek a régi állapotokra.**

– A háború után. A kommunisták 1949-ben először az iskolát államosították, majd 1950-ben a szerzeteseket is elűzték. A rendtől elvették a birtokaikat és a kolostort is. Egy papot engedtek csak Tihanyban maradni, aki akkor a plébános volt: Dr. Vass Alberik. Neki is csak néhány helyiséget hagytak meg a kolostorból lakásnak és plébániahivatalnak. Olyan kevés jövedelmet kapott, hogy abból nem lehetett megélni, sőt a kántort is kellett volna fizetni és a templomot is fenntartani.

>> folytatás a 3. oldalon >>

Tájékoztatjuk kedves olvasóinkat az egyházközségi hozzájárulás mértékéről és befizetésének többféle módjáról.

A 2012. évre szóló egyházközségi adó mértéke keresőnként 3.500 - forint. Természetesen mindenki anyagi lehetőségeit figyelembe véve fizethet, ez az összeg tájékoztató jellegű. Keresőnek számít minden havi juttatásban részesülő személy, munkabérből, nyugdíjból élő állampolgár. Nem számít keresőnek az iskolai tanulmányait végző diák. A hozzájárulás befizethető a plébánián igényelhető postai csekken, banki átutalással a **11748069-20057808 számlaszámon**, illetve az egyházközségi adót szedő személyeknek! Kérjük segítsék, könnyítsék a hozzájárulást gyűjtő emberek áldozatos munkáját.

Az egyházközségi hozzájárulásról dióhéjban...

>> folytatás a 2. oldalról >>

– Hogyan oldották meg ezt az áldatlan állapotot?

– Amikor a bencésektől elvették a tihanyi apátságot, az egyházközség a Veszprémi Egyházmegyéhez került. Így a templom fenntartása a hívek feladata lett, vagyis ekkortól kellett egyházközségi hozzájárulást fizetni

– Kik gyűjtötték össze először ezt a pénzt?

– Bizony nehéz volt az első időkben. Az egyházközségi képviselők vasárnap a nagymise után kettesével fölkerekedtek és járták a falut, hogy minden családhoz eljuthassanak. De hát parasztemberek, férfiak voltak, és bizony nemigen szerettek házakhoz járkalni. Érthető is volt, mert egész héten keményen dolgoztak, és így még vasárnap is volt tennivalójuk. Régebben mise után általában betértek a vendéglőbe vagy a kocsmába egy pohár fröccsre és megbeszélgették a heti eseményeket.

– Mikor változott meg ez a szokás?

– 1962-ben esperes urat áthelyezték és kaptunk egy fiatal, energikus plébánost Dóczy László személyében, aki minden feladathoz friss erővel fogott hozzá. A nehézkes begyűjtés láttán is új megoldást keresett és talált.

– Férfiak helyett asszonyokat?

– Igen, így is mondhatjuk. Összehívott bennünket, fiatalasszonyokat, akik legtöbbször templomba járó Kalász-lány volt. Együttesen megbeszéltük és utcánként felosztottuk a

falut, mindenki kapott egy névsort. Általában az vállalt egy-egy utcát, aki ott is lakott, ismerte az ott lakókat, még ha azok nem is jártak rendszeresen templomba. Az így összegyűjtött pénzt a képviselőtestület elnökéhez, Aradi Józsefhez vittük. Először még nem volt nyugtatomb, hanem kis cédulákra írtuk meg a nyugtát. Aztán ahogy megöregedett a Józsi bátyám, a lánya, Teri vette át tőle a pénztárat. Ő már tanult lány volt, és egészen haláláig kezelte a pénztárat és az íveket.

50 esztendő már történelmi hosszúságúnak számít. Ennyi időt szolgáltak azok az asszonyok, akiket idén már fiatalabbak váltottak fel ebben a nem kis fáradságot, figyelmet és türelmet igénylő önkéntes és önzetlen munkában. Akkor tudjuk csak fölmérni ennek értékét, ha belegondolunk, hogy legtöbbször fiatalon abban az időben ugyanolyan paraszti módon élt és dolgozott, mint férjük, apjuk, amikor gyermekeik még kicsik voltak és a megélhetés sem volt könnyebb. S mindezt ellenszolgáltatás nélkül, évről évre töretlen hűséggel teljesítették. Köszönjük áldozatos munkájukat!

Az egyházközségek sok helyen fizetett beszédőt alkalmaznak erre a munkára.

Horváth Terézia

„Aki sohasem önmagát, hanem mindig Krisztust állította tanítványai elé...” Kedves Félix Atya!

Az egyházközség nevében szeretettel köszöntöm 80. születésnapja ünnepén. Első szavunk a hála kell, hogy legyen.

Mi, tihanyi hívek, amikor Félix atyával együtt hálát adunk 80 év kegyelmeiért, különösen is hálát adunk az elmúlt 20 évért, amelyet itt Tihanyban töltött. Félix atya éppen 20 éve került Tihanyba. 60 éves volt akkor. Komoly, feladatokban bővelkedő, eredményekben gazdag életút állt mögötte már akkor is. Lelkipásztorként, matematika-fizika szakos tanárként, diákothoni nevelőként, gazdasági vezetőként egyaránt maradéktalanul elvégezte a feladatot. A reá bízott fiataloknak életre szóló élményeket szerzett, életével életre szóló példát adott. Amikor 20 évvel ezelőtt Félix atya hatvanévesen Tihanyba került, vele azonos korú világi társai nyugdíjba vonultak... Félix atya pedig Valter atyával együtt vállalta a tihanyi szerzetesi élet újrakezdésének minden nehézségét. A megpróbáltatások elviseléséhez biztos alapokkal rendelkezett: Megingathatatlan hivatástudat, kiemelkedő önfegyelem, kifogástalan fizikai állapot, amelyet a rendszeres úszással őriz a mai napig is.

Közben folyamatosan arra törekedett, hogy megismerje a tihanyi híveket. Ha tehetett, minden alkalommal várta a szentmiséről hazafelé indulókat, hogy legalább egy szót váltson velük. Bibliakört indított, kitartóan buzdított az első péntek megtartására. Különösen a fiatalokkal kereste, keresi a kapcsolatot. Egyéni módszerének köszönhetően nemcsak a fiatalok neveit, de családi hovatartozásukat, rokoni kapcsolataikat is megjegyzi. Fiatalok iránti szeretete nem állt meg a pusztán érdeklődésnél. Számát sem tudjuk azoknak, akikkel szívesen és ellenszolgáltatás nélkül foglalkozott a reál-tárgyakból. Videó-kölszönzőjét örömmel vették igénybe a fiatalok. Ügyükben mindig nagyvonalúnak mutatkozott, miközben az egyre bővülő tihanyi közösség gazdasági vezetőjeként biztos kézzel őrizte az anyagi javakat.

Most, 20 évvel Félix Atya Tihanyba érkezése után, életének e jelentős mérföldkövével megállva megállapíthatjuk: 20 év áldozatvállalása nem volt hiábavaló.

Folyamatosan erősödik, maholnap önállósodik a tihanyi bencés közösség. Ennek a szerzetesi közösségnek és az egyházközségnek továbbra is szüksége van Félix Atyára.

Azt kérjük a Jóistentől, hogy még számos éven át tartsa közöttünk Félix Atyát jó egészségben, derűs lelkiületben, hogy, nyitottságával, tapasztalatával és bölcsességével segítsen bennünket az Istenhez vezető úton.

Isten éltesse sokáig!

Bakos Péter

Kaptunk egy történetet, ami a mindennapokban erőt adhat, és a nagyböjti időszakban, húsvét közeledtével segít egy kicsit befelé fordulni.

Egy csoport együtt tanulmányozta a Bibliát. Malakiás könyvében, a harmadik fejezetben találtak egy verssel: "Ahogyan leül az ötvös, és megtisztítja az ezüstöt, úgy tisztítja meg az Úr Lévi fiait. Fényessé teszi őket, mint az aranyat és az ezüstöt."

Ez a vers teljesen lenyűgözte a csoport tagjait, és azon gondolkodtak, hogy vajon mit fejez ki ez az állítás Isten természetéről. Az egyikük felajánlotta, hogy utánanézz, hogyan tisztítják az ezüstöt, és majd a legközelebbi alkalmon megosztja a többiekkel. Felkeresett egy ötvöst, és figyelte őt munka közben. Nem említette neki, hogy milyen célból akarja megnézni, azon túl, hogy egyszerűen kíváncsi a tisztítási folyamatra.

Miközben az ötvöst nézte, a férfi megfogott egy darab ezüstrudacsát, tűz fölé emelte, és hagyta, hogy felmelegedjen. Közben magyarázta, hogy ahhoz, hogy az ezüst tiszta legyen, a tűz kellős közepébe kell tartani, ott, ahol a lángok a legmelegebbek, hogy a szenny minél jobban kiégjen belőle.

A nő elgondolkodott a képen, amint Isten egy ilyen forró helyen tart bennünket, aztán felelevenítette az igeverset: "leül az ötvös és megtisztítja az ezüstöt". Megkérdezte hát a férfit, hogy igaz-e, hogy az ötvösnek a tűznél kell ülnie az ezüsttisztítás teljes ideje alatt. A férfi igennel válaszolt, és elmagyarázta, hogy nemcsak, hogy ott kell ülnie és tartania kell az ezüstöt, de a szemét is rajta kell tartania egész idő alatt. Mert ha az ezüst a kelletnél akár csak egy perccel is tovább marad a lángok között, megsemmisül.

A nő egy rövid ideig csöndes volt. Majd megkérdezte: "Honnan tudja, hogy mikor lesz teljesen tiszta az ezüst?" Az ötvös mosolyogva így válaszolt: "Ó, az nagyon egyszerű - akkor, amikor meglátom magamat benne."

Ekkora figyelemmel tisztít minket is a Jóisten, egészen addig, amíg a saját képünket látja bennünk.

Bízunk benne, hogy a mi lelkünkben is felismerheti a saját képünket az Úr.

BöbeSanyi

Pászka-vacsora - Emlékezés a kivonulásra

Nagycsütörtök estéjén, amikor Jézus leült a tanítványokkal a vacsorához, ősi zsidó szokás szerint pászka-vacsorát költött el velük. Széder-estének is nevezik. Ez minden évben az Egyiptomból való kivonulás és a szolgaságból való megszabadulás ünnepe volt. Abban az időben ez a vacsora sült bárányból, kovásztalan kenyérből, keserűsalátából és borból állt. Ezen az estén Jézus töltötte be a családfő szerepét, a hagyományokhoz híven áldást mondott, majd a kovásztalan kenyeret sós vízbe mártva szétosztotta. (a sós víz az egyiptomi rabság könnyeire és verejtékére emlékeztet) A házigazda közben a legfiatalabb kérésére elbeszéli az Egyiptomból való megszabadulás történetét. A **kovásztalan kenyér** azt a sietséget jelképezi, amellyel a zsidók elhagyták Egyiptomot, egyben jelképezi a sanyarúság kenyerét is. A **keserűsalátát** szintén sós vízbe mártva fogyasztották. Ez jelentette a rabságban élő zsidók keserű sorsát, A **bárány** a Templom lerombolására emlékeztet.

Az est folyamán elfogyasztott 4 pohár **bor** 4 kifejezést jelent: Kivezetlek, megmentelek, megváltalak, magamhoz fogadlak.

Kovásztalan kenyér: (Pászka) 5 kisebb darabhoz: 10 ek. teljes kiőrlésű tönkölylisztből és 10 ek. fehér lisztből kevés vízzel jól gyúrható tészta készítünk, lapos korongokat formázunk,

lisztbe mártjuk, majd serpenyőben közepes hőfokon mindkét oldalát pirosra sütjük. Keserűsalátája: fejes saláta, zöldhagyma, frissen reszelt tormával.

Hagyományos húsvéti reggelinkhez a sonka, tojás és torma mellé süssünk kalácsot!

Fonott kalács: 1 kg liszt, 0.10 kg vaj, 0.10 kg porcukor, 0.04 kg élesztő, 0.01 kg só, 0.5 l tej, 4 db tojás sárgája. Az összetevőket meleg tejjel simára gyúrjuk, kelesztjük, formázzuk, és ismételt kelesztés után 170 fokon aranysárgára sütjük.

Bozóky Ágota

A nagyheti szertartások rendje:

Nagycsütörtök

19.30 – Szentmise az Utolsó Vacsora emlékére

Nagypéntek

15.00 – Keresztúti ájtatosság
a Boldog IV. Károly Kálváriánál
18.00 – Urunk halálának emlékezete

Nagyszombat – Húsvétéjszaka

19.30 – A Feltámadás liturgiája

Húsvétvasárnap

7.30 – Szentmise

10.00 – Ünnepi szentmise

19.30 – Szentmise

Húsvétől kezdődően

vasárnap és ünnepnapokon

7.30-kor, 10 órakor és 19.30-kor
kezdődnek a szentmisék.

Egyházközségünk főbb ünnepei :

Bérmálás: május 20. 10.00

Elsőáldozás: május 27. 10.00

† Keresztelések:

2011. dec. 25. Luca Sára Borbála Bagdi Sándor és Süte Katalin gyermeke

2012. febr. 19. Ilka Legeza Márton és Legeza Csizmazia Csöngye gyermeke

† Halottaink:

2012. febr. 1. Mészáros Julianna Szunyogh Imre özvegye élt: 91 év

2012. febr. 22. Molnár Ilona Kimmer József özvegye élt: 88 év

2012. febr. 29. Pető István Aradi Mária férje élt: 88 év

2012. márc. 23. Lovranics Anna Sörös Géza özvegye élt: 88 év

A Tihanyi
Római
Katolikus
Egyházközség
időszaki lapja

A kiadásért felelős:
Dr. Korzenszky
Richárd
Szerkesztik:
Bartus Sándor
Csizmazia Zsolt
Cs. Török Hanna

Tihanyi Bencés
Apátság

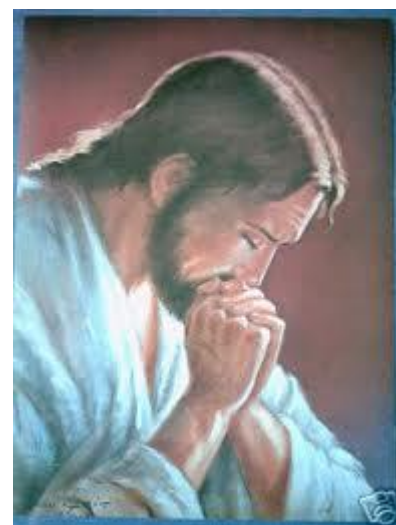
„*A nagy király jön: Hozsánna!
Hozsánna!*”
(Lukács 19:41-48.)

Kedves Testvérek, Tisztelt Olvasók!

A virágvasárnapi események leírásából tudjuk, hogy Jézus együtt vonult a Jeruzsálembe igyekvő zarándokokkal a páska ünnepre. Aztán amikor távolról meglátta a várost és a templomot, sírva fakadt. Sokakat meglepett ez a reakció, hiszen a tömeg már útközben ünnepelt. Éltették Jézust mint Messiás királyt, és ünneprontásnak tűnt a sírása. Nem értették az okát. Miért is sírt Jézus? Egy dolog biztos, nem önmaga miatt. Sokkal inkább azért, mert látta népének elesett lelki állapotát. Azt a felszínes vallásosságot, ami mögött nem volt tartás. Látta a sok istentelenséget amit elkövettek, de ő már a következményeit is ismerte. Itt írja le, hogy hamarosan jön az ítélet.

"Bárcsak felismerted volna ezen a napon te is a békességre vezető utat, de most már el van rejtve a szemed elől." Az az, valami itt véget ért. Vége lett az Isten kegyelmi idejének. Eddig lehetett és kellett volna felismerniük és elismerniük Jézust annak, akinek kijelentette magát és akinek az Atya is kijelentette sokak füle hallatára, de nem ezt tették. Eddig kellett volna rádöbbenniük, hogy mit csinálnak és mi lesz annak a következménye, de a nép nem látta a következményt, nem akartak változni, és semmin változtatni. Sokan voltak akkor is, akik siránkoztak az adott állapotok miatt. Csak hogy, más dolog siránkozni és más dolog sírni. Mi a különbség e kettő között? Aki siránkozik, panaszodik, az többnyire önmagát sajnálja, de tétlen és passzív marad. Nem akar sem változni, sem a helyzetet változtatni. Aki tud sírni egy fájdalmas állapot miatt, annak mások baja fáj, és kész tenni is valamit azért, hogy az a helyzet megváltozzék. Aki csak siránkozik, az általában másokat vádol a bajok miatt, akinek összeszorul a szíve mások nyomorúságát látva, az kész a bűnbánatra és kész a cselekvésre. Jézus virágvasárnap nem siránkozott, hanem sírt. Utána tisztította meg a templomot, öt nap múlva pedig vállalta a kereszthalál minden kínját, számunkra elképzelhetetlen testi és lelki szenvedéseket, azért, hogy így segítsen rajtunk.

Ma is sokan vannak, akik siránkoznak a jelen állapotok miatt. Isten igéje azt kérdezi ma tőlünk: tudunk-e sírni a mi népünk testi-lelki elesett állapota miatt?

Fáj-e nekünk igazán, hogy legyen másoknak kenyerük és legyen üdvösségük? Tudunk-e mi Jézus szemével körülnézni, Jézus szívével érezni és együtt érezni? Látjuk-e mindannak a következményeit is, ami itt körülöttünk zajlik, és készek vagyunk-e tenni azt, amire Isten indítja a benne hívőket?

Ez az ige tehát arra bátorít minket, hogy ne siránkozzunk, mert abból senkinek nem lesz haszna, hanem tanuljunk meg Jézustól ilyen módon sírni, és utána tenni azt, amivel Ő bízott meg bennünket. Tényleges változás és változtatás csak így képzelhető el! Ezekkel a gondolatokkal készülünk lelki módon a húsvéti ünnepkörre, nem elfelejtve hitünk lényegét, nagypéntek üzenetét: halál nélkül nem lehet feltámadás!

Áldást-békességet, áldott húsvéti ünnepszentelést kíván:

Császár Attila református lelkész

REFORMÁTUS ISTENTISZTELETEINK RENDEJE:

Április 6-án Nagypénteken, 10 órakor!

Április 8-án Húsvét I.napján, 16 órakor!

Ünnepi istentisztelet Úrvacsoraosztással

Április 15-én, 14 órakor